

РОЗДІЛ 1

Метелики роїлися у світлі моїх фар у високій траві канами. Руки досі міцно стискали кермо, серце шалено калатало.

Я в тумані намагалася об'їхати єнота на дорозі й влетіла в невеликий кювет. Добре, хоч не постраждала. Злякалася, але не постраждала.

Спроба виїхати заднім ходом не дала результату — машина марно буксувала. Напевно, багнюка. Ох. Чому мені не порадили придбати кросовер замість седана?

Я вимкнула двигун, увімкнула аварійку й викликала допомогу. Мені сказали, що чекати потрібно не менш як годину.

Чудово. Просто *чудово*.

Додому їхати ще мінімум години дві, а я застрягла на якійсь темній ділянці дороги, де між ритуальною залогою в Сідар-Рapidсі в Айові й моїм домом у Міннеаполісі. Я була голодна, хотіла в туалет і, до того всього, досі була вдягнена в білизну з ефектом корекції. Грандіозне завершення найгіршого в житті тижня.

Я зателефонувала своїй найкращій подрузі Брі, яка відповіла миттєво.

— Ну? Як там твій тиждень у пеклі?

— Можу розповісти тобі, як він закінчився, — відповіла, відкидаючись на крісло. — Я в'їхала в канаву.

— Ой! Ти як?

— Нормально.

— Уже викликала евакуатор?

— Так. Годину чекати. І на мені «спанкс».

Вона втягнула повітря крізь зціплені зуби.

— Білизна диявола? Ти не переодягнулася перед від'їздом? Мабуть, вибігла звідти, наче тебе переслідували. Де ти? — запитала вона.

Я визирнула з вікна.

— Не знаю. Буквально в чорта на рогах. Не видно навіть вуличних ліхтарів.

— Машина ціла?

— Не знаю, — відповіла я. — Ще не виходила перевірити. Але думаю, що так. — Тоді незручно крутнулася в кріслі. — Знаєш що? Чекай. Я її зніму.

Я відстебнулася і максимально нахилила крісло. Зняла підбори й кинула їх на пасажирське сидіння, а потім почала розстібати блискавку. Вибралася з лямок бюстгальтера, відкинулася назад і підтягнула чорну коктейльну сукню до стегон, встромивши великі пальці у верхню частину «боді-спанкса».

Навкруги — пустка. Протягом пів години поряд не проїжджало жодне авто. Але щойно я почала боротися з білизною, у вікні заднього огляду з'явилися вогні — бо, а чому б і ні.

— Прокляття, — тихо вилаялась я, намагаючись рухатися швидше.

То було наче вибиратися з компресійної шкарпетки на все тіло, засікши час на швидкість. Я почула, як грюкнули

дверцята машини, і, як божевільна, почала стягувати свої спандексні пута до колін, що ховалися під кермом, і таки вирвалася з них якраз тоді, коли хтось підійшов до вікна.

Нізвідки з'явився великий кудлатий пес, який стрибнув угору, щоб роздивитися мене. А за ним підійшов борода-тий білий чоловік у джинсовій куртці з вовняним коміром.

— Гантере, сядь. — Він відтягнув собаку від машини й легенько постукав по склу. — У тебе все гаразд?

Блискавка на сукні досі була наполовину розстебнута, поділ задертий так високо, що майже видно білизну.

— Зі мною все добре, — відповіла я, обсмикнула сукню й повернулася так, щоб він не помітив мою голу спину. — Єнот.

Він підніс руку до вуха.

— Вибач, нічого не чую.

Я ледь-ледь прочинила вікно.

— Намагалась об'їхати єнота. Зі мною все добре, — повторила голосніше.

Схоже, відповідь його потішила.

— Ага, їх у нас чимало. Я можу тебе витягнути.

— Я вже викликала евакуатор. Але дякую.

— То ти чекаєш на Карла, — сказав він. — Довгенько тут стоятимеш. — Він кивнув у бік дороги. — Той уже випив п'ять пляшок пива в місцевому барі для ветеранів.

Я заплющила очі й втомлено видихнула. А коли розплющила, чоловік усміхався.

— Зажди кілька секунд, і я тебе витягну.

Він не чекав на відповідь, а обійшов авто навколо.

Я хутко застебнулася і знову взяла до рук телефон.

— Якийсь добродій вирішив мене витягнути, — прошепотіла до Брі.

Я відрегулювала дзеркало заднього огляду, щоб спробувати роздивитися його номери, але світло фар мене повністю засліпило. Зовні почувся якийсь металевий брязкіт. Собака знову підстрибнув до вікна, завиляв своїм куцим хвостом і кілька разів гавкнув.

— Я що, чую собаку? — запитала Брі.

— Так. Це того чоловіка, — відповіла я, махаючи псові головою. Він облизував скло.

— Чому ти така засапана?

— Я саме намагалася вилізти зі «спанкса», коли він під'їхав, — пояснила, піднімаючи білизну з підлоги й закидуючи її в сумочку. — Я була напівроздягнена, коли він підійшов до вікна.

Вона так голосно розсміялася, що аж довелося відсунути від вуха телефон.

— Не смішно, — прошепотіла я.

— Ну, *тобі* так точно, — досі сміючись, відповіла вона. — То який він із себе? Якийсь підозрілий старигань?

— Ні. Він узагалі-то досить милий, — сказала я і зиркнула назад у бічне дзеркало.

— О-о-о-о-о. А яка *ти* із себе?

Я кинула оком униз.

— Зачіска та макіяж, чорна траурна сукня...

— Від *Dolce*?

— Ага.

— Значить, гаряча штучка. Я не від'єднуватимусь, а то раптом тебе вб'ють.

— Ха. Дякую. — Я відкинулася на крісло.

— То похорон пройшов хріново? — запитала Брі.

Я важко видихнула.

— Ти навіть не можеш уявити як. Усі питали, де Ніл.

— І що ти їм казала?

— Нічого. Що ми розбіглися, і я не хочу говорити на цю тему. У деталі не вдавалася. І Дерек, звісно ж, не з'явився.

— Як вчасно він зник у Камбоджу. Пропускає *все-е-е* найцікавіше, — протягнула Брі.

У мого брата-близнюка була надзвичайна здібність уникати сімейних драм. Авжеж, він не міг знати, що наша двоюрідна бабуся Ліл раптово помре в будинку для літніх людей і що я буду змушена кинутися в лев'яче лігво триденного сімейного зібрання, а потім ще й похорону — але така поведінка однаково дуже в його стилі.

Я ще трохи опустила вікно, щоб погладити собаку. У нього були густі старечі брови й великі очі золотистого кольору, через які він здавався настороженим.

— Мама гарно впоралася з промовою, — додала я, чухаючи пса за вухом.

— Не здивована.

— І Ніл увесь час мені написував.

— *Досі* не здивована. Зухвалий мерзотник. Ти відповіла?

— Ох, *ні*, — відрізала я.

— Добре.

Знову брязкіт.

— Гаразд, слухай, — продовжила Брі. — Коли повернешся, ми влаштуємо подвійне побачення.

Я застогнала.

— Ти послухай. Нічого складного.

Буде складно.

— Ми обидві обираємо собі найгарячіших хлопців на тіндері. В одного з них, імовірно, буде фотографія з рибою, але не важливо. Ми ведемо їх у кафе, що поряд із